

Tháng Tư Độc Lại “Một Cơn Gió Bụi” của Trần Trọng Kim

Nguyễn Cao Quyền

Năm 1945 Thế Chiến II kết thúc. Đầu năm này, Nhật đảo chánh Pháp ở Đông Dương. Sau cuộc đảo chánh, Nhật tuyên bố trao trả độc lập cho Việt Nam và tiếp tục cho hoàng đế Bảo Đại tại vị. Ngày 17/4/1945 nội các **Trần Trọng Kim** thành lập. Đây là chính phủ dân chủ đầu tiên của Việt Nam. Tuy chỉ tại chức có 4 tháng nhưng thủ tướng họ Trần và nội các của ông đã thực hiện được một số việc trọng đại cho đất nước. Thành tích quan trọng nhất mà chính phủ Trần Trọng Kim đã thực hiện được là thu hồi độc lập cho tổ quốc: ngày 20/7/1945 toàn quyền Nhật *Tsuchihachi* đồng ý trả lại ba thành phố Hà Nội, Hải Phòng, Đà Nẵng và ngày 8/8/1945 trao trả Nam Bộ cho chính quyền trung ương.

Thủ tướng Trần trọng Kim đã thu hồi trọn vẹn lãnh thổ của tổ quốc từ tay phát xít Nhật mà không tốn một giọt máu. Nhưng ngay sau khi được thu hồi, nền độc lập này đã bị Việt Minh phá hỏng và hậu quả là đất nước đã bị điều linh trong chiến tranh, chết chóc, thù hận và chậm tiến, như mọi người đều đã thấy.

*****

Thủ tướng Trần Trọng Kim sinh năm 1883 tại Hà Tĩnh. Năm 1905 ông sang Pháp du học tại trường sư phạm Melun. Năm 1911 ông về nước làm nghề dạy học. Năm 1942 ông giữ chức thanh tra tiểu học miền Bắc. Ngày 2/4/1945 ông được vua Bảo Đại vời ra Huế. Ngày 16/4/1945 ông chấp nhận đề nghị của vua Bảo Đại, đứng ra lập chính phủ. Mười một ngày sau khi Nhật trao trả toàn bộ lãnh thổ do Pháp chiếm giữ cho Việt Nam thì Việt Minh đã phá hỏng nền độc lập và thống nhất ấy và thay thế vào đó bằng một cuộc chiến 30 năm “nồi da xáo thịt”.

Ngày 2/9/1945 chính phủ Trần Trọng Kim ra lệnh cho công chức tổ chức một cuộc biểu tình ủng hộ chính phủ. Lợi dụng cuộc biểu tình này. Việt Minh phát động một cuộc tổng nổi dậy cướp chính quyền. Quân đội Nhật ngỏ lời giúp đàn áp Việt Minh, nhưng thủ tướng họ Trần, vì thương dân, không đồng ý. Sau đó ông đã giải tán nội các và khuyên vua Bảo Đại thoái vị. Chính vì vậy mà Việt Minh đã thành công trong việc cướp chính quyền và đã làm cho nhân dân Việt Nam khốn khổ từ ngày đó cho đến ngày nay, khổ nạn này vẫn chưa chấm dứt. Cho nên nếu nói về “cách mạng mùa Thu” ở Việt Nam thì phải nói đến cuộc cách mạng dân chủ ngày 8/8/1945 của chính phủ Trần trọng Kim, còn cuộc đảo chánh ngày 19/8/1945 của Việt Minh chỉ là một cuộc phá hoại.

Di huấn Trần Trọng Kim

Năm 1949 thủ tướng Trần Trọng Kim đã cho xuất bản một cuốn hồi ký mang tên “*Một Cơn Gió Bụi*”. Đây là một cuốn lịch sử quý giá gồm 12 chương mà tất cả chúng ta đều phải đọc và không những chỉ đọc không thôi mà còn phải nghiền ngẫm qua thời gian, để thấu triệt lịch sử dân tộc. Đặc biệt chúng tôi xin giới thiệu Chương số 7, mà đã là người Việt Nam thì ai cũng nên học thuộc lòng. Chương này mang tên “*Tôn Chỉ Và Sự Hành Động Của Đảng CSVN*”. Chúng tôi xin được viết bằng chữ nghiêng để quý vị dễ theo dõi trong những đoạn viết sau đây. Xin quý vị đọc tiếp.

Một Cơn Gió Bụi (hồi ký, viết từ năm 1949, xuất bản năm 1969 tại Sài Gòn do Nxb Vĩnh Sơn

“Cộng sản đảng theo cách tổ chức và hành động của họ là một thứ tôn giáo mới, giống như các tôn giáo cũ lấy sự mê tín mà tin, chứ không hoài nghi hay đi trạch ra ngoài. Song các tôn giáo cũ nói có cõi trời, có thiên đường là nơi cực lạc. Cộng sản giáo ngày nay hoàn toàn duy vật tất không ai thờ phụng thần thánh nào khác nữa mà nhất thiết phải sùng ái những người như Karl Marx, Lenin, Stalin để thay những bậc thần thánh cũ bị truất bỏ.

Đã mê cái đạo ấy và đã coi lý thuyết ấy là chân lý tuyệt đối thì ngoài cái lý thuyết ấy ra, là tà giáo, là tà đạo. Ai không tin và phản đối những người đứng đầu đảng, tức những bậc giáo chủ, thì là những người phản đạo, tất phải nghiêm trị. Vì vậy mới có sự tàn sát những người cộng sản theo Trotsky (cộng sản Đệ Tứ Quốc Tế) là một chi cộng sản phản đối chủ nghĩa cộng sản Đệ Tam Quốc Tế.

Vậy tín đồ cộng sản phải là những người cuồng tín chỉ biết có đời sống vật chất mà thôi, ngoài ra không có gì nữa. Về đường thực tế, các đặc sắc của cộng sản là không nhận có luân thường đạo lý, không biết có nhân nghĩa đạo đức như người ta vẫn tin tưởng.

Người cộng sản cho cái điều đó là hủ tục của xã hội phong kiến thời xưa, đặt ra để lừa dối dân chúng nên họ tìm cách bỏ hết. Vì có tư tưởng như thế nên cha con anh em, bạn bè, không có tình nghĩa gì cả, chỉ biết tôn trọng chủ nghĩa cộng sản và phục tùng những người cầm quyền của đảng, ngoại giả giết hại lẫn nhau, lừa đảo nhau. Hễ ai làm những việc mà có lợi cho đảng thì là người giỏi, người tốt. Gia đình, xã hội, phong tục, chế độ cũ, đều bỏ hết, bỏ đến tận cõi rể để hành lập xã hội mới.

Cái xã hội mới ấy không đấu tranh cho quốc gia hay cho dân tộc. Dù có nói tình đầu cho quốc gia hay cho dân tộc nữa thì cũng chỉ là phương pháp dùng tạm thời trong một cơ hội nào đó để cho được việc mà thôi, chứ mục đích cốt yếu là tranh đấu cho giai cấp vô sản.

Khi ở đâu sự tranh đấu cho giai cấp ấy được thắng lợi thì cứ tranh đấu mãi để bảo vệ quyền lợi cho giai cấp ấy và xóa bỏ hết cương giới giữa nước nọ với nước kia để thực hiện một thế giới đại đồng đặt dưới quyền chỉ huy của giáo chủ cộng sản ở bên Nga. Nước nào không theo chế độ cộng sản thì bị trục xuất ngay ra khỏi hệ thống cộng sản.

Cái phương thuật của đảng cộng sản Nga không khéo ở chỗ ấy. Tuy nói rằng bài trừ đế quốc và tiêu diệt độc tài nhưng lại áp dụng độc tài tàn ác hơn thời xưa và gây ra một thứ đế quốc theo một danh hiệu khác để tự mình thống trị hết thiên hạ. Chấn khác gì thời xưa bên Tàu các chư hầu phải phục tùng mệnh lệnh thiên tử.

Thì ra thế gian này chẳng có gì mới lạ : chế độ cộng sản ở nước Nga chẳng khác gì chế độ nhà Tần bên Tàu thời Chiến Quốc. Có khác chỉ là những phương tiện khoa học và những mảnh khoé hiện thời mà thôi, còn thì cũng tàn bạo gian trá, cũng dùng những âm mưu quỷ quyệt để thống trị hết các nước.

Về hành động thì đảng cộng sản chyen dùng những âm mưu xảo trá, nên tuy có thắng lợi thì cũng được ít người trí thức đi theo. Vì thế mà họ bài trừ trí thức và chỉ ưa dùng đàn bà trẻ con và những người lao động là những người dễ khuynh dụ, dễ lừa dối.

Người cộng sản khi đã hành động hay dùng đến hai chữ “giải phóng”. Cần phải hiểu rõ nghĩa của hai chữ ấy. Có phải trước kia có cái cũ giam người, bây giờ họ đem cái cũ mới để bên cạnh rồi bảo người ta chạy sang cái cũ mới ấy, đó là giải phóng theo kiểu cộng sản.

Các chế độ cộng sản giống như in các chế độ chuyên chế thời xưa. Ai nói xấu và công kích thì bị đầy bị giết. Ai không sót sống thì bị tình nghi phải chịu mọi điều phiền khổ. Cả nước bị chính quyền theo dõi bởi những toán trình thám tử cáo hết người này đến người khác. Thành ra nhân dân trong xã hội không biết ai là bạn ai là thù, mất hẳn sinh thú ở đời.

Trong những lời tuyên truyền của Việt Minh thấy luôn luôn nào là hạnh phúc nào là tự do nào là bình đẳng nhưng thực sự thì là trái ngược tất cả. Tất cả chỉ là nói dối và lừa bịp, giết hại, tàn phá, miễn sao làm cho người ta mắc lừa hay sợ sệt theo mình là được. Đó là cái thủ đoạn của Việt Minh. Dân tình thấy thế lấy làm ngao ngán nhưng không dám nói ra. Cho nên trong dân gian đã có câu nói như “Vem”. Vem là do hai chữ viết tắt VM đọc nhanh mà thành ra”. (hết trích).

Những đoạn văn bằng chữ nghiêng nói trên là di huấn của thủ tướng họ Trần truyền lại cho con cháu. Từ nhiều thập kỷ qua những người cộng sản đã gây ra những điều di hại lâu dài cho đất nước Việt Nam. Chẳng cần nhắc lại thì ai cũng biết là sau hơn 70 năm cầm quyền, Việt Cộng đã gây ra những điều ác độc như thế nào, những điều ác độc mà thủ tướng họ Trần đã báo động trong di chúc của người.

Tương lai của Việt Nam sẽ ra sao ?

Tương lai của Việt Nam có bị quan tâm hay không? Câu trả là không.

Đất nước ta đang đứng trước một vận hội mới vì đảng cộng sản và chế độ đương quyền đang phải chịu một cơn bão lớn của lịch sử. Cơn bão đó đang xóa sạch chế độ độc tài toàn trị trên địa bàn thế giới, và do đó, đất nước ta, dân tộc ta sẽ sớm phục hồi và đi vào một tương lai tươi sáng. Đó là một thực tế đang mỗi ngày được khẳng định. Phải nói rằng, trên thế giới hiện nay, chủ nghĩa cộng sản đã cáo chung. Số phận này sẽ nhanh chóng đến với Việt Nam. Yếu tố thực tiễn này, chúng ta cần nắm bắt và tin tưởng. Vấn đề còn lại chỉ là thời gian sớm hay muộn, và với tình hình chính trị quốc tế hiện nay thì có thể là rất sớm.

Sau hơn 70 năm kiên trì đấu tranh cho lý tưởng tự do dân chủ, người Việt tự do đang buộc Việt Cộng phải sửa sai, phải từng bước mỗi ngày một tiếp cận gần hơn với phía dân chủ và trả lại cho dân tộc các nhân quyền căn bản. Có thể nói là CSVN đang ở trên quá trình tiêu vong và đang bước vào giai đoạn cuối cùng. Thật vậy, vì tham nhũng, cán bộ đảng viên cộng sản đang được tư sản hóa, nhà nước cộng sản đang được tư bản hóa, còn chế độ cộng sản thì đang phải dân chủ hóa. Đó là con đường phát triển tất yếu và không còn con đường nào khác./.

NGUYỄN CAO QUYỀN

Tháng 4 năm 2017